

A MAGVETŐ ÉLETFORMA FORRADALMASÍTSD A PÉNZÜGYEID! 4.

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2024. május 26.

Hiszem, hogy kíváncsiak vagytok és érdeklődéssel várjátok, hogy miről fogok ma beszélni. Maga a téma nem titok, hiszen tudjátok, hogy a Forradalmasítsd a pénzügyeid! című sorozat 4. részét fogod ma hallani. Tehát a pénzügyekkel kapcsolatosan szeretnék ma továbblépni egy kicsit és a-hogy megyünk egyre beljebb ezekbe a tanításokba, úgy érzékeltem, hogy ez olyan, mintha mennénk be egy házba és a küszöböt még mindig csak most lépnénk át. Tehát ez még mindig nagyon az eleje, pedig már a negyedik alkalommal beszélek erről és ráadásul a saját megítélésem szerint rendkívül vázlatosan, tehát nem nagyon mélyrehatóan, mert ha azt tennék, csak a bevezető alkalom eltarthatna akár egész évben. Hiszen annyira sok igevers, annyira sok kijelentés és annyira sok bibliai bizonyíték van, hogy mi Isten akarata ezzel kapcsolatban az életünkben, hogy nagyon bőségesen lehet erről tanítani és prédikálni.

Szeretnék minden alkalommal úgy szólani hozzátok, hogy valódi kijelentést és valódi megértést kapjatok erről. Ebben a közösségben nem kell túl sokat beszélni arról, hogy Isten akarja, hogy jólétben éljél, mert ezzel kapcsolatban nincs ellenállás bennetek. Elfogadjátok, hiszitek, tudjátok. Egy másik közösségben, ha esetleg beszélni kellene a hagyomány, a vallásos elképzelés miatt, bizonyára ez az üzenet egy másfajta ellenállásba ütközne. Két alkalommal beszéltem csak bevezetőképpen arról, hogy Isten akarata és miért akarata az, hogy jólétben éljünk.

A múlt héten elkezdtek az adakozással kapcsolatos tanítást, ma ezt folytatom és meg fogod látni, hogy ez még mindig nagyon az eleje, még mindig nagyon az elején járunk. Nem tudom, hogy meddig fog ez tartani. Úgy gondoltam, 8-10-12 alkalommal bizonyára, de lehet, hogy sokkal tovább fog tartani, lehet, hogy az Úr valami mást mutat hirtelen menet közben, hogy megszakítsuk, de eltökéltem magam, mert van erre egy zöld lámpám belülről most már, úgyhogy szeretném nektek átadni, ami nagyon sok év alatt felhalmozódott bennem, szeretném ezt úgy elmondani, hogy te is áldást vehessél, áldást nyerjél belőle.

Szokták mondani azt, hogy az egészséges ember ezernyi dolgot akar, egy beteg ember csak egy dolgot: meggyógyulni. Egy gazdag ember ezernyi dolgot akarhat, egy szegény ember egy dolgot, hogy legyen pénze. Legyenek vágyaid, én azt mondom, legyenek álmaid, amiket Istentől nyersz, ugyanakkor óvatos legyél az álmaiddal és a vágyaiddal, mert ha nem teljesülnek, akkor csalódnod fogsz. Olyan álmokat, olyan terveket, olyan célokat kell kitűznöd magadnak anyagi értelemben is, ami Isten látása, akarata, és szándéka, nem pedig az önös, egyéni érdek. A kettő között sokszor összhang van, sokszor pedig nem és amikor az ember rossz szívvvel hallgatja ezt a tanítást, rossz szívvvel akar a pénzhez hozzányúlni, nem tiszta szándékkal, tiszta indítékkal, akkor vagy nem ér el oda, vagy ha valamilyen módon mégis birtokába jut akár egy nagyobb összegnek, nem tudja kezelni és ez könnyen tönkretelheti őt.

Nem véletlenül beszél Jézus minden alkalommal, amikor a pénzügyeket érinti, a szívben lévő hozzáállás fontosságáról. Nem győzöm hangsúlyozni, hogy amikor a pénzügyekről beszélünk, az nemcsak a pénzről szól, hanem arról, hogy igazán mi van benned. Meg kell tanulnod azon a szinten, ahol vagy, hogy azzal sáfárkodj, amid éppen most van. Nem azzal kell sáfárkodnod, amid nincs, hanem azt kell beosztanod, azt kell helyesen kezelned, azt kell helyesen Isten szíve szerint és az igei alapelvek szerint felhasználnod, amivel rendelkezél. Nem azt, amivel majd szeretnél rendelkezni valamikor. Nem aszerint adakozunk, amilyen szinten majd tíz év múlva leszünk, amikor majd berobban a vállalkozásunk, hanem aszerint adakozunk, amivel most rendelkezünk. Mindenki azon a szinten lehet nagylelkű és bőséges adakozó, amilyen szinten van. Mert Isten, ahogy a múlt héten is beszéltem, nem a bizonyos összegeket nézi, hanem az arányokat. Még a nehéz és az igazán súlyos anyagi helyzetekben is lehet Isten pénzügyi alapelvei alapján élni.

Ez az az üzenet, amit szeretnék nektek átadni, hogy az, hogy ember hogyan viszonyul a pénzhez, nem attól függ, hogy mennyi pénze van. Nem attól függ, mert a pénzügyi alapelveket mindig lehet működtetni, akkor is, ha kevés van és akkor is, ha sok van és neked ezt kell meglátnod. Ezt kell a magadévá tenned, ez alapján kell gondolkoznod és ez alapján kell hinned. Főleg azért, mert nagyon-nagyon sok stressz van a világban a pénzzel kapcsolatban és a pénz körül. Bizonyára te is voltál már úgy, amikor nem volt elegendő, amikor nagyon szűkre kellett húzni a nadrágszíjat, amikor nem úgy alakultak a dolgok anyagilag, ahogy te szeretted volna és ez a fajta hiány a szó szoros értelmében szinte idegölő félelmet tud az emberben generálni. Hányan tudjátok, miről beszélek? Egy idegölő félelem a hiány miatt, félelem, hogy hogyan lesz, hogyan fogom megoldani, hogyan fogom kifizetni és ez időről időre vissza akar jönni és talán te is végimentél ezeken éveken keresztül, mégis itt vagy, nem? Mégis itt vagy, mégis megoldódott. Lehet, hogy nem úgy, ahogy te szeretted volna, lehet, hogy nem olyan ütemben, nem olyan mértékben, de mégis az Isten gondoskodása ott volt, nem feltétlenül a te elképzelésed szerint, de megtörtént. Nem véletlenül mondja a Biblia azt, hogy ne aggodalmaskodjatok. A pénzügyekkel kapcsolatosan pedig az alap belépő a hitéletbe az, hogy megbízunk Istenben, hogy gondoskodik rólunk.

Egy munkahely elvesztése, egy családi haláleset, vagy tragédia, vagy egy vállalkozási csőd olyan fizikai tüneteket tud okozni az ember életében, ha ezt nem kezeli jól, hogy bele lehet ebbe halni. Vannak emberek, akik idegösszeroppanást kaptak azért, mert a pénz hiányát, vagy a pénzügyi veszteség érzelmi hatását nem tudták kezelni. Bekerültek kórházba, a gyomorfekély tipikus esete ennek ugye, hogy az ember görcsöl magában. Ez mind-mind utal és mutat valamire, mégpedig arra, hogy amikor az ember ilyen helyzetbe belekerül, nem szándékosan persze és nem tudatosan, de levetted a figyelmed Isten feléd irányuló állandó, feltétel nélküli szeretetéről és arról, hogy Ő milyen jó, és mennyire gondot akar rád viselni és elkezdted az elmédben agyalni, gondolkozni, hogy hogyan tudod te megoldani, de nem lehet egyszerre kétfelé figyelni. Vagy Istenre nézünk, vagy pedig a problémánkra.

Rengeteg dolog van a pénzügyi tanítás-sorozatban most, amit hallgatsz és hallgatni fogsz, amit nemcsak a pénzügyekkel kapcsolatban tudsz alkalmazni, hanem az életednek szinte minden területén, mert az egész a vetés-aratás szellemi törvényén nyugszik, ezért egy univerzális kijelentés ez. A világban mindenkinek van annyi esze, hogy nem akar szegénységben élni. Mindenkinek. Nincs olyan világi ember, aki úgy tölti a gyerekkorát, a tinédzserkorát, felnőttkorát, hogy az a célja, hogy elszegényedjen. Mégis az egyházban sokan elvesztették a józan eszüket, mert tanítják, hogy a szegénység és a hiány jó, mert Isten ebben gyönyörködik. Nem csupán a szegénység ellen beszélek, és azért, hogy Isten akarja, hogy jólétben éljünk, hanem arról is beszélek, hogy ezt a fajta szemléletmódot, ami szerintem egy démonikus tanítás, teljes mértékben töröljük és porrá zúzzuk.

A hit ott kezdődik, amikor ismerjük Isten akaratát és amikor az ember nincs azzal tisztában, hogy Isten mit akar, akkor teljes mértékben alá van aknázva a hite és az vagy felrobban, vagy elsüllyed, valami lesz vele, de az biztos, hogy nem tud kiteljesedni, ha nem ismered Isten akaratát a pénzügyeiddel kapcsolatban. A gyógyulással kapcsolatban ugyanez a helyzet. A bűnnel kapcsolatban ugyanez a helyzet. Mindennek az alapja az, hogy te tudod, hogy mit akar Isten ezzel kapcsolatban és ha tudod, akkor tudod ahhoz szabni magad. Ha hozzá akarod szabni magad Isten akaratához, akkor te is azt akarod a saját életedben, amit Isten akar a te életedben. Anyagi értelemben jómódot és meg kell látnod az eddigi és a következő hetek tanításaiból, hogy miért. Ez nem egy önző dolog. Nem a kapzsiságról szól és nem arról, hogy mi bálványként imádjuk a pénzt és a pénz előtt leboruljunk, és a pénz irányítson minket, hanem pont fordítva.

A pénz egy eszköz, amit használunk. Amit használunk az Isten céljaira és megengedjük Istennek, hogy keresztülfolyjon rajtunk. Olyanok akarunk lenni, mint egy folyó, hogy átfolyik rajtunk az, amit Isten oda akar adni másoknak és figyelj, ha Isten képes arra, hogy rajtad keresztül valakinek odaadjon bármit, hogy téged csatornaként használjon, akkor mást is képes használni, hogy rajta keresztül hozzád eljusson. Ebben nem nagyon tudunk hinni néha, mert azt hisszük, hogy minden mirajtunk múlik. Nem kell nekünk túlságosan bölcselkedni, meg okoskodni, hogy hogyan

oldjuk meg a dolgokat. Ugyanakkor teljesen józanul és tisztán kell látni azokat az alapigazságokat, amiket a Biblia erről tanít, hogy ez nem azt jelenti, hogy ülök a „lusta” nevezetű fotelemben és nézem a tévét egész nap, mert Isten majd megáld. Határozottan nem. Nem és nem! Mint ahogy arra is százszázalékos nemet mondok, hogy mindig, minden alkalommal, minden pénzedet el kell adakoznod. Nem, nem és nem és ezerszer is nem! Nem erről van szó, hanem arról van szó, hogy egy folyamként folyik rajtad keresztül. Ez azt jelenti, hogy jön és megy, jön és megy és amikor neked bőségesen van, ami keresztülfolyik rajtad, abból te is bőségesen tudsz élni, mert ha termett harminc kiló meggy a fádon, akkor bőségesen tudsz adakozni, de bőségesen tudsz enni is, nem? Ha három szem van a fádon, akkor azt megeszed te magad, mint ahogy nekünk tavaly volt három szem barackunk a fánkon, ezért nem nagyon tudtunk adni senkinek sem, de abban az évben, amikor olyan sok volt, hogy még megenni sem bírtuk, akkor tudtunk osztogatni is.

Nem baj, ha a bőség szemlélete van rajtad és benned és látod azt, hogy Isten ezt akarja. Akarja! A siker nem véletlenszerű és a meggazdagodás nem szerencse kérdése. Ritka kivételek, rendkívül ritka kivételek azok, amelyek erősítik a szabályt, rontják a szabályt, de az alapelv, hogy nem véletlenszerű az, hogy az ember meggazdagodik. Nem véletlenszerűen lesz az ember sikeres. Az életben való pénzügyi boldoguláshoz szükségesek jó döntések. Ahhoz, hogy az ember egyről a kettőre jusson és lehetne ezt sorolni, a szám ebben az előrefelé haladásban végtelen, hova lehet eljutni. Tehát ez nem véletlenszerű. Kellenek ehhez jó döntések és az a helyzet, hogy folyamatosan jó döntések kellenek. Nem egyszer kell csupán jó döntést hozni, hanem folyamatosan. Vannak olyan kardinális döntések, amelyek időnként akár évekre is meghatározzák a pénzügyi helyzetet.

Ugyanez az igazság az elszegényedéssel kapcsolatban is, hogy általában az elszegényedés nem egy, vagy két rossz döntés, hanem folyamatosan rossz döntések következménye. Tehát amilyen döntéseket hozunk, ahogyan kezeljük ezt az egész dolgot, ahogy gondolkodunk róla, az a rendszer, amiben élünk, meg fogja határozni azt, hogy hova fogunk eljutni. A pénzügyi függetlenség, vagy jólét elérése nem függ attól, hogy neked most éppen milyen körülményeid vannak. Nem függ attól, hogy éppen most mennyi a bevétel. Nem függ attól, hogy éppen most mennyi a fizetésed, vagy a nyugdíjad, vagy az ösztöndíjad, vagy bármi. Nem ettől függ a pénzügyi függetlenség, vagy a jólét, még csak nem is a lehetőségeidről, hanem attól, hogy amid most van, azzal mit kezdesz. Ettől függ. Ettől függ az anyagi jóléted. Nem attól, hogy mennyi a fizetésed. Isten hosszútávon gondolkodik. Vannak rövidtávú projektjei és vannak hosszú távú projektjei, de egy földműves ember, akinek a példáját hozza Jézus többször is, az nem egy-két napra, vagy egy-két hétre előre gondolkodik, hanem legalább egy évre előre. Egy földműves évekre előre gondolkodik. Neked is így kell gondolkoznod a pénzügyeiddel kapcsolatban.

Tudom, hogy sokatok számára olyan dolgokat fogunk érinteni a következő hetekben főleg, amelyek kívül vannak az úgynevezett komfortzónádon, amelyek kívül vannak az eddigi elképzeléseiden, amelyek kívül vannak azon, ahogy te idáig azt szoktad. Senkire semmi nincs ráerőltetve, viszont ajánlom figyelmedbe, hogy vedd fontolóra mindazt, amit hallasz, mert ezek a tanítások képesek arra, hogy megváltoztassák az életedet. Ezek a tanítások, ha megérted, kijelentést kapsz, képesek arra, hogy anyagi értelemben egy olyan szintre növekedjél fel, ahova saját erődből soha nem lettél volna képes eljutni. Ezekben a tanításokban benne van ez, mert ez Isten Igéje. Nem az én emberi okoskodásom, vagy az emberi tapasztalatom, vagy pár tízéves vállalkozási múltamból fakadnak ezek, hanem abból fakadnak, hogy ez az Ige és az Ige mindig működik! Nincs olyan, hogy az Ige nem működik. 5Mózes 8-ban a17-es, 18-as verseket olvasom, amit hallottatok talán két héttel ezelőtt is. Így hangzik:

5Mózes 8,17–18.

17. És ne mondd ezt a te szívedben: Az én hatalmam, és az én kezemnek ereje szerezte nékem e gazdagságot!

18. Hanem emlékezzél meg az Úrról, a te Istenedről, mert Ő az, aki erőt ad néked a gazdagságnak megszerzésére, hogy megerősítse az Ő szövetségét, amely felől megesküdt a te atyáidnak, miképpen e mai napon van.

Az ezzel kapcsolatos tanítást, ha nem hallottad pár héttel ezelőtt, akkor javaslom, hogy hallgasd vissza. Itt egyértelműen mondja az Írás, hogy Isten nem közvetlenül adja a vagyont. Nem közvetlenül adja neked a szükséges pénzt, hanem a pénz megszerzéséhez szükséges erőt és képességet adja. Tehát ez már önmagában azt feltételezi, hogy neked valamit csinálni kell. Nem ülni a babérokon és várni a sült galambot, hanem valamit kezdened kell azzal a képességgel, amit Isten neked adott. Eleve ott indul a dolog, hogy fel kell ismerned, hogy neked képességeid vannak és, hogy mire vannak képességeid, mert ez itt a jólét forrása. Ha saját erődben és képességeidben bízol, akkor nagyon-nagyon hamar korlátokba ütközöl. A pénzügyi bővülködés nem abból áll, hogy Isten pénzt utal a számládra, hanem hogy Ő kenetet ad, ami képessé tesz a bővülködésre. Ő kenetet ad, és amikor ezt tudod és megérted, akkor rájössz arra, hogy az igazi kincs, az igazi érték nem a pénz. Az nem az autó, nem a ház, nem a bankszámlán lévő összeg, hanem a kenet! Az Ő valóságos jelenléte, az Ő támogató jóindulata, az Ő bőséges támogatása. Ez az érték.

A Példabeszédek így indul, így folytatódik és ezzel zárul be, hogy ezt a bölcsességet, ezt a kenetet, ezt a jelenléte, ezt a személyes kapcsolatot emeli minden fölé úgy, hogy nevével nevezi a dolgot és azt mondja, hogy ezt keresd, ezt kutasd, mert ez sokkal értékesebb, sokkal fontosabb a veszendő aranynál, az ezüsthöz, a marhánál, a jószágoknál, a traktornál, a földnél, a hatalmas vagyonnál. Mindennél értékesebb az, ami Őbelőle árad és ami az Ő személye. Ha az megvan, akkor megvan, hogy egy hasonlatot hozzak a meséből, az aranytojáshoz tojót tyúk. Mire van szükséged? Mit szeretnél? Aranytojáshoz, aranyrudakat, vagy az aranytojáshoz tojót tyúkot szeretnél? Ha az megvan, akkor az sem érdekel, ha ellopják az összes tojáshoz, mert majd jön a következő tojás holnap, vagy még aznap. Nem? Ha Isten megvan neked, ha Vele rendelkezel, ezt értsétek jól, akkor a forrás van meg neked. Isten egy olyan kimeríthetetlen forrás, egy olyan erőforrás, amire rendkívüli módon szükségünk van.

Hiba a bővülködést anyagi javak mennyiségében mérni! Rendkívül nagy hiba a bővülködést tárgyak, eszközök birtoklásában mérni, mert nem ezt tanítja a Biblia, hogy az az igazi érték. Azt mondja, hogy az Úr maga az érték és a Vele való kapcsolat az érték és mindennek a melléktermékeként megjelenik a bővülködés. Egy tyúk mit csinál? Tojáshoz tojik. Az a melléktermék. Az aranytojáshoz tojót tyúkot nem vágjuk le, nem esszük meg. Ha van egy jó vállalkozásod, ami profitál, akkor azt nem adod el, hanem használod.

Példabeszédek 10,22.

22. Az Úrnak áldása, az gazdagít meg, és nem ad mellé nyomorúságot.

Nem ad mellé nyomorúságot, így mondja az egyik fordítás. Több fordítása van ennek. Az Úr áldása, az gazdagít meg. Nem a fáradságos munka. Nem önmagában a szorgalom. Nem önmagában a ügyesség. Nem önmagában a talented, hanem az Úr áldása gazdagít meg. Természetesen hasznos és szükséges az, hogy szorgalmas legyél, ne legyél lusta, a talentedaidat használd és azok a dolgok, amikben a munkában részt veszel, szükséges dolgok, de ha az Úr áldása nincs rajta, hiába épít a házat, mondja ezt a zsoltáros.

Zsoltárok 127,1.

1. Ha az Úr nem építi a házat, hiába dolgoznak azon annak építői.

Hiába. Én nem egy embert láttam, aki tisztességesen, becsületesen, szorgalmasan végigdolgozta az egész életét, mégis szegényen halt meg. Ez az egy összetevő hiányzott csak. Az áldás. Ez az, amire koncentrálnod kell, amit figyelned kell és ez az, amit keresned és kutatnod kell.

A múlt héten a 2Korinthusi levél 8. fejezetét kezdtük el Igéről Igére végigtanulmányozni, ahol Pál apostol nagyon sok bölcsességet mond. Számomra meglepő volt, hogy mennyire sok kijelentés van ebben a pár Igében. Hét kulcsot is meghatároztunk a múlt héten. Amik ahhoz kellene, hogy azok a motivációk, azok a szívben lévő dolgok, azok a cselekedetek, amik bennünk vannak, azok valóságosan elfogadhatóak legyenek Isten előtt és valódi megtérülést hozzanak. Nem tudunk ezen végigmenni még egyszer, természetesen nem is szándék ez, csak felsorolásszerűen, hátha kicsit emlékeztetetekbe jön az, hogy miről is volt szó a múlt héten.

Emlékeztek ugye, a macedón gyülekezet volt, amire Pál hivatkozott. A filippi, thesszalonikai és béreai gyülekezet, hogy ők milyen módon adakoztak. Rajtuk keresztül is vezette le Pál apostol ezeket a kijelentéseket.

Az első megállapításunk az volt, hogy a kegyelemnek a megtapasztalása az, amire igazán nagy szükség van ahhoz, hogy az adakozásunk jó legyen.

A második kulcs a nagylelkűség volt.

A harmadik az arányosság.

A negyedik az volt, hogy első legyen a szíved odaadása az Úrnak, és csak utána következzen az, hogy pénzt adsz.

Az ötödik kulcs az önkéntesség volt.

A hatodik az önzetlenség.

A hetedik kulcsnál fejeztük be, ez pedig az volt, hogy cselekedj!

Nem elegendő csupán az, hogy te szeretnél adakozni, szeretnél magot vetni, és megvan benned a jó hozzáállás és a jó szívbéli indíték. Meg is kell ezt cselekedni, mert önmagában ez nem elegendő. Erre buzdította fel Pál a korinthusi gyülekezetet. Innen folytatjuk, talán olvasom a 11–12-es verset újra, még egyszer és akkor bekapcsolódunk ebbe. Szeretném ezt folytatni mindenképpen.

2Korinthus 8,11–12.

11. Most pedig a cselekvést is vigyétek végbe, hogy amiképpen készségtek volt az akarásra, úgy legyen a véghezvitelre is abból, amitek van.

12. Mert ha a készség megvan, aszerint kedves az, amije az adakozónak van, és nem aszerint, amije nincs.

Ugye újra itt az arányosság kulcsa és olyan ez kicsit, ha emlékeztek a múlt heti alkalom elejére, mintha lenne valami ellentét, mert azt mondja itt Pál, hogy abból adj és aszerint kedves az Isten előtt, amid van, nem pedig aszerint, amid nincs.

Úgy gondolom, hogy ez itt egy olyan szellemi alapelv, ami fölötté áll annak, amit a macedón gyülekezetek csináltak, mert azt olvastuk a második versben, hogy ők szívük bőségéből, teljességéből erőn felül adakoztak. Én úgy hiszem, hogy nem az erőn felüli folyamatos adakozás az etalon, amit nekünk mindig követnünk kell, hanem ez, amit itt Pál apostol elmond pár Igével később.

Előfordulhat időnként az Úr vezetésére és a szíved dobbanására – és ez teljesen rendjén van –, hogy többet adsz, mint ami kényelmes. Ez rendszeresen előfordulhat, de nem mindig kell ezt így tenni. Szeretném, ha mindenki tisztán látná és semmiféle félreértés ne legyen, hogy esetleg azt halod ki a tanításból, hogy úgy kell csinálni mindig minden alkalommal, ahogy a filippi gyülekezet tette. Ők egy nagyon nagylelkű, bőséges adakozó szívű gyülekezet volt, akik partnerkapcsolatban voltak Pál apostollal. Ez így rendjén van és a bőkezűség is rendjén van.

Úgy gondolom, hogy mindig bőkezűnek kell lenni, de az erőn felül való adás nem lehet állandó és folyamatos. Majd a tanítás további részében meg fogod látni, hogy miért nem. Tehát szeretném, ha ezt itt tisztáznánk. Többek között azért, mert amiről Pál apostol beszél, a mondanivaló szellemisége ellentétes azzal, hogy mindig többet kell adni, mint amennyi kényelmes, vagy amennyi a józan belátás szerint adható. Mindig az erőn felül való adakozást az Ige nem támogatja. Időnként ezt megteheted, mert időnként a Szent Szellem erre vezet, de ez nem folyamatos.

Ugyanakkor nem csak akkor adunk, ha többletünk és feleslegünk van. Szóval menjünk tovább. A tizedet például nem a fölöslegről adjuk. A tizedet – majd erről egy külön alkalom lesz vagy kettő – például nem a fölöslegről adjuk. Nem akkor adjuk, amikor már kifizetünk minden számlát, amikor már megvettük a vacsorára valót és megvan már a ruha meg az osztálypénz, meg a mindenféle szükség, hanem az előtt.

A tizedet akkor adjuk, amikor megvan a bevételünk. Nettó, vagy bruttó, ezen lehet vitatkozni, de én nem akarok ebben nyilvánosan állást foglalni, ez mindenkinek szíve döntése, joga, hogyan csinálja. Tehát a növekményedből, amit kapsz, nyugdíjat, fizetést, vagy bármit, leválasztod a tizedet és nem a maradékból adod a tizedet. A tized egy olyan része a jövedelmünknek, amit Istennek adunk,

ami egy százalékos arány, ami nem forintban, dollárban, euróban, vagy krumpliban meghatározható, hanem egy olyan százalék, amit azelőtt adunk az Úrnak, mielőtt saját magunkra költenénk.

Mindenféle más adományt, úgy gondolom, hogy lehet ez után adni, lehet előtte is, utána is, de a tized az első része a jövedelemnek, nem az utolsó része. Ezt az Ószövetségben majd megnézzük, talán most nem is kell erről beszélnem, de a lényeg, hogy amikor volt az aratás, a kéréket tíz egyenlő részre osztották és az elsőt kellett odaadni. Nem a középsőt, nem a harmadikat, nem az utolsót, hanem az elsőt. Ez egy mentalitás, ez egy hozzáállás a pénzügyekhez. Ez egy gondolkozásmód, hogy én ezt odaadom és nem is kalkulálok vele, hanem fogom azt a kilencven százalékot, vagy akár nyolcvanot, vagy hetvenet, vagy kilencvenötöt, kinek szíve, hite szerint és azt tekintem a magam számára a száz százaléknak és abból kell nekem megélnem, azt kell beosztanom. Én így tekintek a tizedre, hogy az az Úré, az egy szent rész, én azt nem akarom érinteni.

Mint ahogy Ádámnak nem kellett volna érinteni a tiltott gyümölcsöt, ugyanúgy nekünk sem kell érinteni azt, ami az Úrnak van elszentelve, elkülönítve. Ezt majd kibontjuk mélyebben, bővebben később. Visszatérve a bőséges adakozásra és a bőséges adásra, jó, ha az ember nem lépi túl a saját lehetőségeit és korlátait, mert a 2Korinthus 9,8. szerint a bősége alapján az adakozzon és az adjon, aki itt tart, ne pedig az, aki nem itt tart.

2Korinthus 9,8.

8. Az Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok árássza minden kegyelmét; hogy mindenben, mindenkor teljes elégségtek lévén, minden jótéteményre bőségben legyetek,

Tehát minden jótéteményre bőségben lenni, ez egy csodálatos dolog, de addig nem kell neked ostobán adnod így, amíg nem tartasz itt anyagilag. Érthető, ugye? Menjünk tovább a 13-as, 15-ös versre itt a 2Korinthus 8-ban. Engedjete meg egy pár gondolatot: Gondolkoztam azon, hogy beszéljek-e erről, de mindenképpen elmondom, mert ebben a sorozatban vagyunk. Ha most nem mondom el, akkor ki tudja, hogy mikor lesz erre lehetőség. Tehát olvasom a 13-tól a 15-ig az Igét.

2Korinthus 8,13–15.

13. Hogy ne legyen másoknak könnyebbségük, néktek pedig nyomorúságtok, hanem egyenlőség szerint;

14. A mostani időben a ti bőségtok pótolja amazoknak hiányát; hogy amazoknak bősége is pótolhassa a ti hiányotokat, hogy így egyenlőség legyen;

15. Amint meg van írva: Aki sokat gyűjtött, nem volt többje; és aki keveset, nem volt kevesebbje.

Ugye ez az utolsó Ige, ez egy ószövetségi idézet, amikor is a mannát gyűjtötték az emberek, de itt egyértelműen nem arról beszél az Ige, hogy mindig mindent abba az irányba kell tenni, hogy minden közös legyen. Tudod, hogy a modernkori, mondjuk az elmúlt bő száz, nem tudom hány tíz évnek a szüleménye az, hogy mindig minden közös legyen? Minek az alapja? Milyen ideológia ez? Ez a kommunizmus alapja. Egy marxista filozófia.

Ami a különbség itt e között és a marxista filozófia között az, hogy ott nem döntheted el te, hogy akarod, vagy nem akarod. Mert muszáj, ott az kényszer. Biztos, hogy nem erről beszél itt Pál apostol. Itt önkéntesen teheted meg azt, hogy adsz annyit, amennyit akarsz. A jeruzsálemi gyülekezet is, amikor első gyülekezetként megalakult, ott is mindenki önként adta el a dolgait. Nem előírás volt, nem parancsolat volt, nem Jézus utasítása, vagy az első apostolok kötelező érvényű emberi rendelkezése volt, hogy mindenkinek kötelezően el kell adni mindent. Ez látszik Safira történetéből is, ugye? Ott is mondták, hogy megtarthattad volna magadnak. Tehát itt ez önkéntes dolog és ez itt az egységről szól. A 16-os verset olvasom tovább:

16. Hála pedig az Istennek, aki ugyanazt a buzgóságot adta irántatok Titus szívébe.

Igazából ezt itt a 16-os verstől is ugrom egy kicsit. Itt a tisztességről beszél Pál apostol és arról, hogy hogyan kell neki és igazából nekünk is kezelni a pénzügyeket tisztességesen. Folytatom a 18-as verstől:

18. Elküldöttük azonban vele együtt amaz atyafit is, akit dicsérnek az Evangélium hirdetéséért az összes gyülekezetben;

19. Ezen felül pedig a gyülekezetek útitársunknak is megválasztották őt ebben az adomány gyűjtésben, amelyet mi szolgálunk magának az Úrnak dicsőségére és a mi készségünk megmutatására;

20. Óvakodván, hogy senki ne becsmérelje a mi bőséges adományainkat, amellyel szolgálunk felétek;

21. Mert gondunk van a tisztességre nem csak az Úr előtt, hanem az emberek előtt is.

Nagyon röviden hadd foglaljam itt ezt össze. Pál apostol gyakorlatilag megpróbálja elkerülni, hogy bárki is azzal vádolja, hogy azt az összeggyűjtött adományt, amit ő átvesz és elvisz akárkinek, azt ő ellopja, vagy visszaél azzal a pénzzel. Pál nem követelte ki magának a bizalmat, hogy márpedig nektek meg kell bennem bíznotok, mert én vagyok az apostol, aki elhoztam nektek az evangéliumot! Mennyi mindent odaadtam, hát bízzatok meg már bennem, hogy én ezt helyesen fogom kezelni és nem teszek el zsebre ebből az adományból! Ugye a korinthusi és a macedón gyülekezetek között van hatszáz kilométer nagyságrendileg észak-dél irányba. Nem úgy volt, mint manapság, hogy buszra, vagy kocsiba ülünk, hanem időbe telt, amíg eljutott egyik helyről a másikra.

Itt azt mondja gyakorlatilag, hogy én bizonyítani akarom a tisztességemet, adjatok mellém embereket, tanúkat, akik engem elkísérnek ezen az úton, akik bizonyítják azt, hogy én ezt a pénzt nem sikkasztom el, nem lopom el. Ezt zárja le itt a végén ezzel a 21-es Igével: Mert gondunk van a tisztességre nem csak az Úr előtt, hanem az emberek előtt is.

Egy nagyon-nagyon nagy igazság, hogy nem csupán tisztességesen, becsületesen, gerincesen kell csinálni a pénzügyeket és egyébként az élet minden területét megélni, hanem annak is kell látszani. Nem lehet azt csinálni, hogy az én szívem tiszta és valóban úgy csinálod és közben a látszat meg az, hogy ki tudja, hogy mi van a háttérben. Természetesen nem lehet minden vádaskodást és minden gonoszságot elkerülni, de amennyire rajtad áll, amennyire rajtunk áll, átláthatónak, tisztának, feddhetetlennek kell lenni. Bizonyíthatóan úgy kell állni az emberek előtt is, ahogy az ember meztelenül áll Isten előtt és itt ne értsétek félre és ne hogy véletlenül megforduljon ez a dolog, hogy erre tesszük a hangsúlyt, hogy én az emberek előtt mennyire nagyon tisztának akarok látszani, miközben a háttérben meg olyan vagyok, amilyen, ami nem tisztességes.

Tehát nem véletlenül van itt így a sorrend, ahogy Pál apostol mondja. Még egyszer olvasom a 21-es verset: Mert gondunk van a tisztességre nem csak az Úr előtt, hanem az emberek előtt is. Elsősorban az Úr előtt kell a tisztességre figyelni, mert Ő mindent lát mindig, minden körülmények között. Az emberek nem látnak mindent. Ha az Úr előtt tisztességes vagy, ez egy jó dolog, de ügyelned kell arra és figyelned kell arra, hogy az emberek előtt is tisztességes legyél.

Elmondtuk ezerszer és el fogjuk még milliószor mondani, az ifjúsági gyülekezetben nincs olyan és itt a nagy gyülekezetben sem fogsz olyat látni, hogy én egy hölgygel bemegyek lelkigondozni egy szobába, kettesben. Bármennyire is tiszta a szándék és bármennyire fel sem merülne semmiféle tisztességtelen dolog, akkor sem. Nyilvános helyen, lássa más is, itt a gyülekezetben, az első sorban, vagy bárhol, de nem kettesben elvonulva.

A feleségemet sem fogod látni, hogy egy férfival, vagy fiúval nagyon bensőségesen beszélget eldugott helyen. Miért? Azért, mert annyira vágyunk arra, hogy az emberek megítélése jó legyen? Nem. Azért, mert van a szívünkben egy tisztaság és ezt szeretnénk az emberek felé is bizonyítani, mert nem minden embernek a szívében van tisztaság, még a gyülekezetben sem. Ezért oda kell figyelni, amennyire rajtunk áll, hogy ne csak jól csináljuk a dolgokat, hanem az úgy is nézzen ki, hogy jó. Érthető? Haladjunk tovább.

Úgy gondolom, hogy itt ebben a pár Igében ez egyértelműen benne van és a következő Igében is egyébként fellelhető. A keresztyén életünk kifejezésének egy fontos alapelve az, hogy őszinték vagyunk és feddhetetlenek.

Tehát a keresztyén életünk kifejeződése az, hogy hogyan éljük az életünket mások előtt. Akkor van a probléma, amikor csak ezen van a hangsúly és csak arra koncentrálnak, hogy mások előtt hogy nézzünk ki, miközben nem olyanok vagyunk. Ezt hogy hívja a Biblia? Képmutatásnak. Mikor az ember fölvesz egy álarcot, bejövök a gyülekezetbe, mosolygósan, szépen, illatosan, aztán ki-

megyek és sugdolózok a másik háta mögött. Láttad, hogy mit csinált, mit mondott? Te hallottad ezt? Hallottad a legújabb pletykát? A pásztor egy hölgyel beszélgetett a sarokban, mit gondolsz erről? Nagyon bizalmasnak tűntek.

Az ilyen jellegű hátsó szándékokat az ember nem tudja kikerülni. Ezek jelen voltak, jelen vannak és jelen is lesznek a gyülekezetekben. Ezt nullára kihúzni nem lehet sohasem. Ugyanakkor az arányát, hogy ez mennyire van jelen egy gyülekezetben, úgy gondolom, lehet minimalizálni. Egy borzasztó közösség az, ahol a pletykálás, a kibeszélés, a háttérben való sugdolózás rendkívülien elterjedt. Lesz majd erről a későbbiekben szó, de ha már itt tartunk, akkor most így frissen él bennem ez, hadd buggyanjon ki belőlem. Ahogy a bibliaiskolai tananyagban hallottuk nem olyan túl régen, hogy a gyülekezet békességét, hogy békesség van-e a gyülekezetben, nem csak a pásztor határozza meg. Nekem van felelősségem, Istvánnak, aki az Egyház élén van, van felelőssége, nem is kicsi, de mindenre ráhatásunk nincs. Nagyon sok mindenre ráhatásunk van, de van egy csomó dolog, amire nincs ráhatásunk, de neked van.

Például arra, hogy te kivel, mit, hogyan beszélgetsz meg, négyszemközt, vagy kis csoportban. Arra neked van ráhatásod és neked kell józannak lenni és neked kell tisztán látni és neked kell a lázadókat, az ellenszegülőket csitítani, mert te vagy éppen abban a közegben. Így azt mondhatom, hogy a gyülekezet békessége a te kezében van. A te kezében van! Ezt nagyon mélyen szeretném majd kibontani akkor, amikor a gyülekezeti szakadásokról szeretnék beszélni, hogy miért vannak, vagy miért lehetséges az, hogy átmennek közösségek szakadásokon, ahogy mi is átmentünk ilyeneken. Miért? Mi ennek a gyökere és honnan ered? Hogyan lehetett volna megakadályozni ezt, illetve hogyan akadályozzuk meg ezt a jövőben? Szeretnék majd erről beszélni.

De látod, hogy ez is honnan ered most? Egy tanítás van a pénzügyekről. Olyan sok mindenre ráhatással van ez a dolog, hogy egyszerűen elképesztő. Ha tovább olvassuk itt a 9. fejezetet, gyakorlatilag azzal folytatódik, hogy Pál megdicséri a korinthusi gyülekezetet, hogy milyen készséges adakozók és már az előző évben elkezdtek ezt a gyűjtést. Megkéri őket, hogy az adományokat készítsék előre össze. Hogy amint elkezdtek adományt gyűjteni a jeruzsálemi testvéreitek számára és majd jönnek a macedón testvérek, hogy ezt átvegyék, akkor ez legyen összekészítve, nehogy itt aztán szegyenbe kerüljünk! Én elmondtam nekik is, hogy milyen jó szívetek van, odajönnek az adományért és akkor semmi nem áll készen. Itt ezt olvasom a 9. fejezet 4-es, 5-ös versében.

2Korinthus 9,4–5.

4. Hogy aztán, ha a macedónok velem együtt odajutnak és titeket készületlenül találnak, valamiképpen szegyen ne valljunk mi, hogy ne mondjam ti, ebben a dologban.

5. Szükségesnek véltem azért utasítani az atyafiakat, hogy előttem menjenek el hozzátok, és készítsék elő a ti előre megígért adományotokat, hogy az úgy legyen készen, mint bőséges áldás, és nem mint kényszeradomány.

Itt a következő kulcs. Úgy gondolom, hogy ebben nagyon sok minden van. Ha hajlandó vagy adakozni, de nem készülsz fel, akkor könnyen nem teljesülhet akár a saját vágyad is, hogy adakozni akarsz. Én hajlandó vagyok adni, én akarok adni, de ha nem vagy felkészült erre, nem teszed be a zsebedbe, nem veszed ki otthon a párnából – most csak mondtam egy vicces dolgot – és nem vagy felkészült, akkor könnyen lehet, hogy ott a lehetőség, de nem tudod megtenni. Pál apostol az első levelében is, amit a korinthusi gyülekezetnek írt, felvet egy-két adakozással kapcsolatos dolgot. A 16. fejezet, ami az utolsó fejezet az első korinthusi levélben, így kezdődik:

1Korinthus 16,1–2.

1. Ami a szentek számára való gyűjtést illeti, amiképpen Galácia gyülekezeteinek rendeltem, ti is azonképpen cselekedjétek.

2. A hétnek első napján mindenitek tegye félre magánál, amit sikerül összegyűjtenie, hogy ne akkor történjék a gyűjtés, amikor odamegyek.

Ebben itt rengeteg dolog van. Hogy nagyon rövid legyen, úgy gondolom, hogy ebben ismét van egy következő kulcs, ezt nevezzük mondjuk a nyolcadiknak, ha az előzőt nem is számoztuk meg – ez a rendszeresség. Azt mondja itt az Ige, hogy a hétnek első napján. Ugye a zsidó kultúrában a hét

első napja a feltámadás napja is volt és ez a vasárnap, nem a hétfő. Nekünk, európaiaknak a hétfő az első nap, de az ókori Izraelben a hét első napja vasárnap volt, de ma is náluk a hét első napja a vasárnap munkanap. Náluk a hét utolsó napja a szombat, a szombat, ami nekünk a vasárnap. Így el van tolódva egy kicsit. A muszlim világban meg a péntek, de nem is ez a lényeg, hanem az, hogy itt Pál egy szisztematikus adakozást tanított, egy adakozási stratégiát, hogy a hét első napján gyűjtsék össze, amit akartak adni.

Ebben van egy olyan rendszeresség, amely nem az ötletszerű, vagy hangulat szerinti adakozást mutatja meg nekünk, hanem egy tudatos rendszert, hogy én rendszeresen ezt akarom tenni. Ebben itt nagyon sok dolog van. Aki egy életen át rendszeresen ad egy összeget – figyelj nagyon jól, ez is egy következő tanítás alappillére, de azért elmondom előre –, aki rendszeresen ad egy kisebb összeget, hosszú-hosszú időn keresztül, az sokkal többet ad egy életen át, mint az, aki akkor ad, ha kell, vagy véletlenszerűen, vagy érzelmi felindulásból, vagy éppen, amikor neki többete van, akkor ad egy nagy összeget, időnként. Ez a lassan járj, tovább érsz. A rendszeres kis adomány hosszú távon sokkal messzebbre el tud téged vinni, mint az, amikor tényleg ez a lelkiüledből, érzelmeidből jön, mert látsz egy szükségét és akkor adsz. Ebben, úgy gondolom, hogy egy olyan alapigazság van, amit érdemes fontolóra venni.

2Korinthus 9,5–6.

5. Szükségesnek véltem azért utasítani az atyafiakat, hogy előttem menjenek el hozzátok, és készítsék elő a ti előre megígért adományotokat, hogy az úgy legyen készen, mint bőséges áldás, és nem mint kényszeradomány.

6. Azt mondom pedig: Aki szűken vet, szűken is arat; és aki bőven vet, bőven is arat.

Újabb kulcs, ki tudja hányadik, ez a mérték. A vetés mértéke meg fogja határozni az aratás mértékét. Fogalmazzak kicsit máshogyan, kicsit személyesebben. Az adományaidnak, a vetéseidnek a mértéke meghatározza az aratásod mértékét. Az adakozást a Biblia egyértelműen a magvetéshez hasonlítja sok-sok helyen az Igében. Az adakozásunk ugyanolyan mértékkel tér vissza hozzánk, mint ahogy adunk. Egy földműves nem tudja minden termését megenni, vagy eladni, vagy felhasználni, mert gondolnia kell a jövőjére.

Egy földműves, amikor betakarítja a gabonáját, a paprikáját, vagy a gyümölcsét, vagy bármit, amivel foglalkozik, amit termel, nem eszi meg mindet, nem adja el az összeset, hanem abból leválaszt valamennyit arra, hogy azt a következő évben elvesse majd, mert gondol a jövőjére. Ki az, aki előre gondolkodik? A bölcs ember! A bolond ember megeszik mindent most, mert nekem most kell, éhes vagyok. Ha semmi más ételed nincsen, csak egy cső kukorica – egy nagyon profán példát hadd hozzak – nyáron, amikor az puha és meg van főzve, akkor simán meg bírja enni egy ember. Mondjuk rossz a példa, mert a főtt kukoricát nem tudod elültetni, de csak szemléltetésképpen, ha van egy cső kukoricád, akkor abból, ha egy pár magot megtartasz vetőmagnak, akkor az a jövődre olyan kihatást gyakorol, hogy nem fogsz éhezni, de ha mindet megeszed és ezt értsétek úgy, hogy a fizetésed, a nyugdíjad, a bevételed, a jövedelmed, bármit, amit kapsz, ha mindig mindent felélsz, akkor a jövődet fosztod meg attól, hogy bőségben legyél. A termés egy részét magként el kell vetnünk, ha tovább akarunk élni és enni. Itt a „szűken vet” szó görög eredetije azt jelenti, hogy takarékosan, visszafogottan, szűkmarkúan. Tehát aki takarékosan, visszafogottan, szűkmarkúan vet, az gyakorlatilag takarékosan fog aratni, visszafogottan fog aratni, szűkmarkúan fog aratni. Ez fukarságot, vonakodást, csekélységet jelent. Aki ilyen csekély módon tiszteli meg az Urat, fukar módon, vonakodva. Az Úrnak való adakozás magában foglalja a másoknak való adakozást is.

Jézusnak van egy – számomra – aranybetűs mondata, hogy azt tegyél másokkal, amit te szeretnél, hogy veled tegyenek. Vajon az adakozásunkra ez mennyire igaz? Értsd jól, azon a szinten, ahol vagy, nem azon a szinten, ahol lenni szeretnél, de még nem vagy. A bőkezűség nem annak a függvénye, hogy mennyid van, hanem annak, hogy mennyiből adod azt és hogy mennyi marad. Isten ezt nézi! Te azt nézed, hogy ő, ez csak ötszáz forint, a másik többet adott, ötezret, vagy ötvenezeret, vagy ötmilliót. Valakinek az ötmilliós adománya egy jelentéktelen semmiség Isten szemében, mert sokmilliárdos vagyona van és ahhoz viszonyítva ez csekély mérték. Valakinek az

ötszáz forintja a rendelkezésére álló pénzüsszegének a fele, mert csak egy ezrese van. Erre nagyon jó példa az özvegyasszony két fillére, amiről beszéltünk a múlt alkalommal, hogy Isten így nézi, neked is így kell ezt nézned. Nem kell magadat máshoz hasonlítanod, ne ess ebbe a csapdába!

2Korinthus 9,7.

7. Ki-ki amint eltökélte szívében, nem szomorúságból, vagy kényszerűségből; mert a jókedvű adakozót szereti az Isten.

A 10., vagy a 11. kulcs az *akarok adni, és jókedvvel adok* kulcsa. A jókedvű adakozó akar adni! A rosszkedvű adakozó, a „húzzák a fogamat érzéssel adom oda, mert ez tőlem elmegy, és ez nekem veszteség” típusú adakozás nem kedves. Isten azt szereti, ha jókedvűen adjuk. Aki kényszer alatt ad, az nem kedves Isten előtt. Aki bánatosan ad, aki fájdalmasan ad, aki bosszúságból ad, az sem kedves Isten előtt. A pusztá engedelmeség önmagában nem elegendő. Ne gondold azt, hogy elegendő úgy adni, hogy megteszem, mert Isten ezt mondta, engedelmeskedni akarok. Nem tudom, hogy miért kérte tőlem ezt az Isten, de hát jól van, biztos megvan az oka ennek. Ez így nem jó! Így nem hozza el a várva várt növekményt! Nem lehet így engedelmeskedni, illetve lehet, de nem jó így engedelmeskedni Istennek. Ha nem jó a szíved és Isten mondja, hogy adj valamit, de nem tudod azt jó szívvel adni, akkor előtte dolgozz a szíveden, formáld át a szívedet, erre van ráhatásod. Meg tudod változtatni a hozzáállásodat! Csak te tudod ezt megváltoztatni! Juss el oda, arra a pontra, amikor örömmel, hálaadással, vigadással tudod adni ezt, hittel teljesen, mert tudod, hogy ha az Úr azt kéri tőled, hogy add oda valakinek, akkor igazából Ő már gondol a Te aratásodra, a Te jövődre. Amikor ezt már látod, akkor elkezd benned az öröm felgerjedni, hogy igen, ezt így akarom adni, mert az Úrnak ezzel terve van. Nem pedig úgy, hogy jaj, ez nekem veszteség. Lehet hit nélkül engedelmeskedni Istennek. Lehet szeretet nélkül engedelmeskedni Istennek. Ugyanakkor abban is hiszek, hogy ez az adakozásnak egy magasabb szintje, amikor nem engedelmeségből adunk, hanem mert adni akarunk.

Hadd magyarázzam ezt el. Hadd legyenek egy kicsit olyan, amibe bele tudsz kapaszkodni, de ki is tudod forgatni. Hiszek abban, hogy a Szellem vezet minket mindenben. Ugyanakkor hiszek abban, hogy nem kell a Szellem vezetése ahhoz, hogy adjunk. Hadd bontsam ki ezt egy kicsit. Amikor az Ige azt mondja, hogy járjunk szeretetben mindenkivel és mindenkit szeressünk, akkor ehhez neked külön a Szent Szellem vezetése kell? Minden napon minden reggel arra vezet a Szent Szellem, hogy szeretetben járj? Nem! Ez Isten természete benned és te szeretetben akarsz járni, ezért szeretetet adsz. Kvázi, mint egy magvetés. Az adománnyal kapcsolatban ugyanígy van. Lehet a Szellem vezetésére adni, de lehet úgy is adni, hogy az Úrnak adod és megörvendezteted Őt, mert örömmel adsz. Mert ez van benned, ez vagy te.

Mindjárt el fogunk jutni ahhoz az Igéhez, ami ezt alátámasztja. Például ott van az imádat, a dicsőítés. Csak akkor imádjuk, akkor dicsérjük Istent, amikor a Szent Szellem erre vezet? Mint amikor a szülő tanítja a gyermekét, hogy kisfiam, kislányom, köszönjél mindenkinek az utcán, a bácsinak, a néninek, a szomszédnak, legyél tisztességes! A gyerek engedelmeskedik a szüleinek, jó, köszönök, engedelmeskedek anyunak. Amikor a gyerek felnő, megtanulja ezt, hogy ő köszönni akar, tisztességes akar lenni, akkor nem a szülőnek való engedelmeségből köszön már, hanem azért, mert ő akar köszönni. Értitek a különbséget? Én akarom az Urat imádni, én akarom Őt dicsőíteni, nem kell nekem ehhez az Ő külön vezetése. Bocsánat, nem kihagyjuk ezzel az Urat a képletből, nem figyelmen kívül hagyjuk Őt, hanem pontosan, hogy ezzel válunk az Ő jellemévé, az Ő természetévé, együvé ezzel, hogy azt éljük meg és azt cselekedjük, ami Ő maga, hogy Ő ad. Ez az adakozásnak egy magasabb szintje. Mert mondom, lehet úgy adakozni, hogy az Úr ezt mutatta, azt mutatta, igen, megteszem, de nincs benne a hitem, nincs benne a szívem. El lehet jutni oda, hogy engedelmeskedek az Úrnak és ezt sokszor az ember gyakorolja.

Ez is majd a következő hetek témája lesz, hogy ezt hogyan kell gyakorolni, mert így lehet a következő szintre lépni anyagilag, ugyanakkor ott van az is, hogy én már adni akarok, ez az én életfelfogásom, hogy én egy adakozó vagyok. Azok, akik nem szívesen adnak Istennek, azt fogják tapasztalni, hogy Isten nem szívesen ad nekik vissza. Tehát itt jó, ha az ember kitisztázza a szívét.

Az Úrnak való adakozás egy olyan szellemi mag, amelyre nem szabad úgy tekinteni, hogy az elmegy tőlem. Nem szabad ezekre a magokra, vagy pénzekre, vagy adományokra, vagy tizedekre, vagy bármire úgy tekinteni, hogy én ezt elvesztettem, mert az adakozás nem a pénz elvesztését jelenti, hanem azt jelenti, hogy az a pénzösszeg, amit én most odaadok akár a gyülekezetnek, akár egy testvérnek, akár valakit támogatok vele, az kilép az életemből és belép az én jövőmbé. Kilép az én tárházamból, bekerül a földbe, ott megsokszorozódik és a jövőmet gyümölcsözővé teszi. Nem így teszi a földműves minden egyes alkalommal? Amikor te a kertben dolgozol, nem ezt teszed? Nem fogalmazod ezt így meg, de amikor elülteted a krumplit, - maradjunk ennél a példánál, mert vannak közöttünk, akik ezzel foglalkoznak - , akkor azt a krumplit nem eheted meg, hanem az a te életedből, a te tárházadból kikerül és belép a jövődbe. Így kell erre tekinteni! Ez egy spirituális befektetés, amely ebben az életben és az eljövendő életben is hoz neked áldást. Tehát az, hogy te pénzt adsz, adományt adsz, akár a közösségnek, a gyülekezetnek, bárhova, az egy olyan befektetés, ami ebben a fizikai életben is hoz neked áldást és gyümölcsöt.

De nem áll itt meg a dolog, mert sok igevers van, ami azt mutatja, és bizonyítja, hogy az eljövendő időben hoz neked áldást. Tehát az a fizikai cselekedet, amikor kiveszel a pénztárcádból, vagy a bankszámládról valamit és adsz valahova, az neked örök, jövődöbeli, mennyei kincset gyűjt. Egy fizikai cselekedet. Mit mondott a gazdag ifjúnak Jézus? Add el minden vagyonodat, oszd szét a szegények között és kincsed lesz a mennyben. Erről beszélt, hogy kincsed lesz a mennyben. Ez az igazság része, ez igazság mindenre. Nem lehet persze azt mondani erre, hogy mindenkinek el kell mindenét adnia, és csak akkor lesz kincse a mennyben, mert ott van például egy másik igevers, a Példabeszédek 19,17.

Példabeszédek 19,17.

17. Kölcsön ad az Úrnak, aki kegyelmes a szegényhez, és az ő jótéteményét megfizeti néki.

Aztán Példabeszédek 11,24–25.

Példabeszédek 11,24–25.

24. Van olyan, aki bőven adakozik, és annál inkább gazdagodik; és van aki megtartoztatja a járandóságot, de ugyan szűkölködik.

25. A mással jóltevő ember gyarapodik, és aki mást felüdít, maga is felüdül.

Ott van a Máté 19,21-ben, hogy ha akarod, adj a szegényeknek és kincsed lesz a mennyben. Azonban ezt semmiféleképpen sem lehet nyomásból tenni. Akik kényszer alatt adnak, azok nem lesznek kedvesek Isten előtt. Az ajándékaik, az adományuk, akármilyen nagy összegről is van szó, nem kedves Isten előtt. A vonakodás, a fanyalgás, az idegenkedés nem kedves Isten előtt. Nem hiszem, hogy fanyalogva, vonakodva, duzzogva adta önmagát oda Jézus értünk. Ő a legjobb példa az adásra. Nem valamit adott a mennyből, hanem önmagát adta. Nem vonakodva, nem duzzogva, nem a száját húzva, nem megjegyzéseket téve adta oda önmagát, hanem örömmel. Ez az etalon, ez a mérce, ez a szint, amihez mérjük magunkat.

2Korinthus 9,8.

8. Az Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok árassza minden kegyelmét; hogy mindenben, mindenkor teljes elégségtek lévén, minden jótéteményre bőségben legyetek,

Ez a vers elmondja az okot, amiért az Úr gyarapítani akar, ez az oka és a célja. Egyértelmű ebben, hogy az az elképzelés, hogy Isten célja a gyarapodással csupán a mi szükségleteink betöltése, az téves. Egyértelműen nem csak ez a célja. Része a teljes képnek ez, de csak egy része. Mert nem fejezi ott be az Ige, hogy mindenben, mindenkor teljes elégségtek legyen, hanem azzal fejezi be, hogy minden jótéteményre bőségben legyetek. Akik a jólét ellen érvelnek, akik a bőség ellen érvelnek és vádaskodnak, hogy jóléti evangélium stb., mindenfélét mondanak, hogy ezt hirdetünk, azok mindig azoknak a példáját említik, akik kapzsi módon csak maguknak gyűjtöttek, kapzsi módon harácsolnak, akár kihasználtak másokat, kihasználták mások jószívűségét és visszaéltek a hatalmukkal, vagy a pénzügyi, vagy akármilyen fölényükkel.

Az, hogy ilyen van és ilyen jelen van a Krisztus gyülekezeti Testében, szomorú, de a gazdagság célja akkor is az, hogy képes legyél bármilyen jó ügyre adni. Ez a gazdagság célja! Szomorú, hogy

a sátán a szegénység gondolkodás révén ezzel a teológiával, ezzel a kulturális – nem tudom szépen kifejezni magam – begyöpösödött gondolkodásmóddal, ezzel a vallásos téveszmével sok hívőt kirabolt és szegénységbe taszított. Ezzel együtt nagyon sok jó ügy és nagyon sok jó cselekedet gyakorlatilag alulfinanszírozottá vált és nem támogatott. Pedig rengeteg nagyon jó ügy van, rengeteg nagyon jó dolog van, amit bőséges adományokkal lehetne támogatni, hogy még jobban működjön. Akár egy szociális háló az idősek részére a gyülekezetben, akár egy evangelizációs munkát támogató adománygyűjtő akció, vagy egy raktárpépület, vagy egy munkát megkönnyítő kisbusz. Lehetne sorolni. Rengeteg dolog van, ami alulfinanszírozott azért, mert sok ember elképzelésében, az elméjében a szegénység gondolkodásmód van.

Ezzel együtt – ne haragudjatok meg ezért – el kell mondanom, hogy senki ne hagyja magát manipulálni semmilyen adományra való felszólítással, vagy érzelmi ráhatással, hogy kicsikarják a zsebedből a pénzt. Ezek nagyon fontos kulcsigazságok és most léptünk be a küszöbön a jólét házába, hogy adunk, de az csak az eleje, hogy magot vetünk. Itt, amikor az ember a magot elveti a földbe, akár a természetes szinten, vagy bármilyen szinten, annak vannak előzményei. Van előzménye annak, hogy elültetjük a kertben a magot, mégpedig az, hogy előkészítjük a földet. Erről szólt gyakorlatilag a mai és a múlt heti alkalom is, hogy a magvetés előtt neked elő kell készítened a szívedet. Ez fontosabb! Mert nem vetjük ki a betonra, a szőnyegre, vagy a gaz közé az értékes vetőmagunkat, hanem a talajt elő kell készíteni. Itt ez sokszor a te szívedről szól. Ezek a kulcsok, amiket meghatároztunk itt tíz-tizenegy pontban, ezek erre szolgálnak. Szomorú, hogy bőséggel van sok ember, mert a bőség és a jólét ugyanúgy része a megváltásunknak, mint az, hogy meg vagyunk váltva a bűntől és a betegségtől. A 9. verset hadd olvassam.

2Korinthus 9,9.

9. Amint meg van írva: Szórt, adott a szegényeknek; az Ő igazsága örökké megmarad.

Hadd idézzek a Zsoltárokból egy pár igeverset, amire úgy gondolom, hogy Pál apostol itt utalt. Pál apostol ismerte az Ószövetséget, olvasta a Zsoltárokat, talán fejből is tudta, a többségüket. Itt azt mondja a Zsoltárok 112-ben:

Zsoltárok 112,5–10.

5. Jó annak az embernek, aki könyörül és kölcsön ad; dolgait pedig igazán végezi.

6. Mivelhogy sohasem ingadoz: örök emlékezetben lesz az igaz.

7. Semmi rossz hírtől nem fél; szíve erős, az Úrban bizakodó.

8. Rendületlen az ő szíve; nem fél, míglén ellenségeire lenéz.

9. Osztogat, adakozik a szegényeknek; megigazultsága megmarad mindvégig; az ő szarva felemeltetik dicsőséggel.

10. Látja ezt a gonosz és dühöng; fogait csikorgatja és eleped; a gonoszok kívánsága semmivé lesz.

Halleluja! Gyönyörű igesor! Egy adakozó emberről beszél és itt Dávid, ahogy megfogalmazza ezt az igesort, érdemes ezen elgondolkodni. Kár, hogy most nincs sok időm már erre. Érdemes elgondolkodni, hogy ez az ember, aki adakozó, magot vet, semmi rossz hírtől nem fél, szíve erős, az Úrban bizakodó, rendületlen az ő szíve, osztogat, adakozik a szegényeknek. Gyakorlatilag dicsőíti az ő szív hozzáállását és a végén azzal zárja itt, hogy látja ezt a gonosz és dühöng. Ez a kedvencem, látja a sátán, hogy nekünk jól megy és adakozók vagyunk és a szívünket nem tudja keresztülhúzni semmivel sem és finanszírozunk olyan dolgokat, amik ellen ő van. Finanszírozzuk az evangelizációt, a gyülekezeti épületeket, az összejöveteleket, finanszírozzuk az emberek életét, átfolyik rajtunk az áldás, a sátán meg dühöng.

Valaki egyszer azt mondta, hogy a sátán rémálma akarok lenni, hogy amikor reggel fölbredek, akkor megrettenjen, jaj, fölbredt, mi lesz velem ma, az én királyságomat, az én sötétségem királyságát fogja rombolni egész nap, jaj, meneküljünk tőle! A sátán egyébként ilyen. Nehogy azt gondold, hogy azt mondja, most aztán úgy ellened megyek, hogy legyőzlek! A félelem szellemének mi a legfőbb jellemzője? Fél. A betegség szellemének mi a legfőbb jellemzője? Beteg. Nehogy azt gondold, hogy a sátán hatalmas és erős. Itt az elmében van a harc, meg a tudatlanság, mert ő azt

akarja, hogy mi úgy gondolkozzunk, hogy ő milyen csodálatos, milyen hatalmas. Nem! A Szent Szellem a hatalmas és csodálatos!

Még egy gondolat itt a 2Korinthusra visszatérve a 10. verset olvasom:

2Korinthus 9,10–12.

10. Aki pedig magot szolgáltat a magvetőnek, kenyeret is szolgáltat eleségül, és megsokasítja a vetéseket, és megnöveli megigazultságok gyümölcseit,

Ez lett volna a mai üzenet központi része, mostanra értem ide, de egy pár mondatot így ebéd előtt, bármennyire is fészkelődtek, azért csak elmondok. Isten magot ad a magvetőnek. Kinek ad magot? A magvetőben mindenki benne van? Nem! Magot ad a magvetőnek, azaz magot ad az adakozónak. Ha valakinek hiányzik a vetőmagja, azaz a pénze ahhoz, hogy adjon, akkor nyilvánvaló, hogy Isten nem tekinti őt magvetőnek. Akik azért élnek, hogy vessenek, azért élnek, hogy adjanak, azok nevezhetők magvetőnek. Vannak, akik azért élnek, hogy elvehessenek, hogy vegyenek, mint a pióca, állandóan csak a másiktól él és ki akar venni belőle. Azok, akik mindig csak enni akarnak. Gondolj bele, hogy egy villanszerelő az év minden napján villanszerelő. Egy kőműves az év minden napján kőműves, mert ez a foglalkozása. Nem mindig csinálja ezt természetesen, neki is kell enni, pihenni, megpihenni. Ők is gondozzák a saját kertjüket otthon, a kőműves is, meg a villanszerelő is, meg a lakatos is, meg az óvónő is, de az a foglalkozása, ami a szakmája. A magvetőnek mi a foglalkozása? Az, hogy magot vet. Nem állandóan magot vet, de ez a foglalkozása. Ez az életszemlélete, ez az életfilozófiája, ez a hozzáállása, mert Isten ilyen, magvető.

A magvető a magot hinti. Ha te anyagi értelemben magvetővé válsz, meg fogod látni azt, hogy nem csak magod lesz, hanem a vetésed lesz megsokszorozva. Nagyon érdekes itt ez. Nem a gyümölcset sokasítja meg, hanem a vetésedet. Ez olyan, mint amikor elvetsz egy sor burgonyát – maradjunk ennél a példánál –, nem annak a gyümölcset, vagy sokszorozását sokasítja meg, hanem a vetésedet. Olyan, mintha két sort vetettél volna el. Ebben az Igében ez van benne, hogy megsokasítja a ti vetéseket és megnöveli a ti igazságotoknak gyümölcseit. Benne van egyébként az is, hogy a magvetőnek is kell enni. Ezért mondja, hogy magot ad a magvetőnek és kenyeret eleségül. Kenyeret eleségül, mert a magvetőnek is kell ennie.

11. Hogy mindenben meggazdagodjatok a teljes jószívűségre, amely általunk hálaadást szerez az Istennek.

12. Mert e tisztnek szolgálata nemcsak a szenteknek szükségét elégíti ki, hanem sok hálaadással bőséges az Isten előtt;

Ha valami arra készíti az embereket, hogy hálát adjanak Istennek érte, az lehet az ördögtől? Hogyan lehetséges, hogy keresztény testvéreink mégis ezt mondják, azt hirdetik, hogy a jómód, a gazdagság nem Istentől van. A jólét, a gazdagság – azt mondja itt az igevers – hálát szerez Istennek. Bőséges a hálaadás Isten előtt, hogy mindenben meggazdagodjatok a teljes jószívűségre, amely általunk hálaadást szerez az Istennek. Hálaadást szerez az Istennek! Dicsőség Istennek! Adjunk hálát Neki!

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

